

zákonu hovicím. Vždyť nejdůležitějším úkolem obžalovaného při celé této ve škole předsevzaté práci bylo, by se postaral o bezpečnost nezkušených dětí, a tímto směrem měla se v první řadě nésti bezpečnostní opatření obžalovaného a poučení hlídače U-e. Leč po této stránce nepodnikl obžalovaný nic, neřekl ani U-ovi, že se bude odpoledne ve škole vyučovati a že tam děti budou, a nelze za těchto okolností přisvědčiti stížnosti, dovozuje-li, že bylo postačitelým, ustanoviti staršího člověka za hlídače vůbec, aniž o nejdůležitějším bodu hlídací povinnosti byl náležitě zpraven. Poukazuje-li stížnost v této souvislosti i k nedbalosti ostatních osob, stačí podotknouti, že i případné spoluzavinění jiných nevylučuje zavinění obžalovaného. Bezpodstatnou a pochybenou jest i výtká stížnosti o nedostatku příčinné spojitosti mezi činem obžalovaného a smrtí chlapce. Stěžovatel nebyl sice již ve škole, když se neštěstí stalo, leč podle skutkových zjištění rozsudku není jeho zavinění v tom, že osobně nehlídal dost opatrně, nýbrž v tom, že nepoučil dostatečně hlídače o zvláštní nebezpečnosti stavu podmíněného přítomností školních dětí, a že tím pak byla přivoděna smrt dítěte, poněvadž nedostatečné hlídání U-ovo bylo přivoděno nedostatečným poučením o jeho povinnostech; právní názor stížnosti, že by neopatrné jednání muselo býti nezbytným, nikoli vzdálenějším článkem škodného výsledku, je mylný; k přičitatelnosti výsledku podle správného výkladu § 335 tr. zák. stačí, že pachatel vyvolal i jen jednu z podmínek, která měla v zápleti úraz. Zmateční stížnost bylo proto jako nedůvodnou zavrhnouti.

Čís. 3742.

Padělání pracovního vysvědčení v udání doby, po kterou byl pachatel jako pomocník zaměstnán, a použití takto padělaného vysvědčení jako průkazu k opovědi živnosti (malířské a lakýrnické).

Způsobilstvo (padělaného vysvědčení) k oklamání je podstatnou skutkovou náležitostí nejen zločinu podle § 199 d) tr. zák., nýbrž i přestupku podle § 320 f) tr. zák.; kdyby padělané vysvědčení této vlastnosti nemělo a bylo za všech okolností (in abstracto) nezpůsobilé uvést v omyl, nemohlo by býti uznáno ani na přestupek § 320 f) tr. zák. Naproti tomu nezpůsobilstvo k oklamání jen v konkrétním případě nevylučuje ani zločin podle § 199 d) tr. zák.

Zjištění, o jaký stupeň způsobilstvi padělání k oklamání jde, je skutkovým zjištěním.

Nebylo-li ani připočtením paděláním získané doby dosaženo v § 14 čís. 2 živnostenského řádu předpokládané tříleté doby pomocnické, je vyloučena pro objektivní nemožnost vzniku škody skutková podstata zločinu podle § 199 d) tr. zák. a je možná jen kvalifikace podle § 320 f) tr. zák.

Přestupek § 320 f) tr. zák. promlčuje se ve třech měsících.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1930, Zm I 645/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 15. května 1929, jímž byl obžalovaný uznán vinným jen přestupkem podle § 320 písm. f) tr. zák., ač obžaloba zněla na zlo-

čin podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Nalézací soud uznal na přešupek podle § 320 f) tr. zák. místo na zločin podle § 199 d) tr. zák., maje za to, že vylučuje poškozovací úmysl obžalovaného (znak oba trestné činy od sebe rozlišující) jednak zjištěním, že obžalovaným provedené padělání vysvědčení bylo úřadem ihned poznáno a tak nebylo účelu padělání vůbec dosaženo, jednak přisvědčením k obhajobě obžalovaného, že padělání spáchal jen v úmyslu, by si mohl získati samostatnou natěračskou práci a tak mohl výdělkem rodinu i rodiče vytrhnouti z nouze. Jak z dalšího odůvodnění vyplývá, chtěl nalézací soud oním důvodem vyloučiti vlastně možnost uvedení okresního politického úřadu v omyl, způsobilost padělaného vysvědčení k oklamání, která však je podstatnou skutkovou náležitostí nejen zločinu podle § 199 d) tr. zák., nýbrž i přešupku podle § 320 f) tr. zák., takže, kdyby skutečně padělané vysvědčení této vlastnosti nemělo a bylo za všech okolností (in abstracto) nezpůsobilé uvésti v omyl, nemohlo by býti uznáno ani na přešupek podle § 320 f) tr. zák. Uznal-li nalézací soud na tento přešupek, zdálo by se to nasvědčovati tomu, že měl v souzeném případě na zřeteli jen nezpůsobilost k oklamání v tomto jednotlivém případě in concreto, jež však ani zločin podle § 199 d) tr. zák. nevylučuje; vyloučil-li na témž základě právě skutkovou podstatu zločinu, nasvědčuje to tomu, že rozsudek není v tomto zjištění dostatečně určitý, a jest proto přisvědčiti zmateční stížnosti, která uplatňuje neúplnost rozsudku (§ 281 čís. 5 tr. ř.) při úvahách o tom, zda padělání bylo ihned a bezpodmínečně seznatelné, poukazujíc na okolnost, že okresní úřad teprve po třech měsících nevezal opověď na vědomí. Není vyloučeno, že bylo nutno v tomto mezidobí pravdivost údajů vysvědčení vyšetřovati, by se zjistilo, zda snad změny ve vysvědčení nebyly učiněny vystavovatelem a pod.; jen v úvaze všech těchto okolností bude lze přesně zjistiti, o jaký stupeň způsobilosti padělání v souzeném případě jde, což je nemožné na základě pouhé skutečnosti, ze které vycházel nalézací soud, že okresní úřad opověď na vědomí nevezal. Snad se tak stalo jen na základě zvláštní pozornosti, čímž však nebyla by vyloučena možnost oklamání za všech okolností a bezpodmínečně. Poněvadž jde o skutkové zjištění, náleží přesná zjištění v tom směru soudu první stolice, jemuž již proto musí býti ke zmateční stížnosti věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Ani druhý důvod, o nějž nalézací soud domněle opřel názor na kvalifikaci činu, neobstojí před zákonem. Zabýváť se nalézací soud při posuzování poškozovacího úmyslu obžalovaného vlastně jen pohnutkou činu obžalovaného (snaha pomoci rodině), která však je podle poslední věty § 197 tr. zák. nerozhodná, nikoliv však otázkou, zda mělo podle úmyslu obžalovaného utrpěti škodu dohlédací právo státu na připuštění obžalovaného k samostatnému výkonu řemeslné živnosti po splnění všech zákonem k tomu vyžadovaných podmínek, najmě i po řádném výkazu pomocnického zaměstnání po dobu zákonnou. Nerozhoduje, zda škoda nastala, nýbrž jen,

že padělání veřejné listiny a její upotřebení bylo podniknuto v úmyslu k této škodě směřujícím, a že poškození práva státního dozoru bylo možné. Neřídil-li se soud těmito pravidly při řešení stránky subjektivní, spočívá jeho výrok na mylném výkladu zákona a jest zmatečným podle čís. 10 § 281 tr. ř.

Leč, jak již naznačeno, mohla by skutková podstata zločinu podle §§ 197, 199 d) tr. zák. po případě pokusu tohoto zločinu podle § 8 tr. zák. přijít v úvahu jen, kdyby byl zjištěn i další znak tohoto zákonného ustanovení, možnost poškození práva státního dohledu po stránce objektivní. Bude na nalézacím soudě, by při novém hlavním přelíčení, bez něhož se v této věci nelze obejít, přihlížel k této dosud obžalobou, rozsudkem i zmatečnými stížnostmi pomínuté skutečnosti. Podle § 14 čís. 2 živn. ř. vyhledává se zpravidla — nehledíc k jistým výjimkám zákona, jak jsou na př. uvedeny v odst. 2 § 14 a) živn. ř. — k provozování živnosti malířské a lakýrnické nejméně tříletá doba zaměstnání pomocnického. Z rozhodnutí politického úřadu z 25. července 1928 vysvítá, že obžalovaný podal jednak průkaz o tom, že byl zaměstnán v řečené živnosti u Josefa P-a po dobu jednoho roku a 15 dní jako pomocník, že dále byl zaměstnán u Jana J-a od 1. července 1925 do 1. října 1925, tedy tři měsíce, že tudíž pracoval celkem jako pomocník 1 rok, 3 měsíce a 15 dní. Přičítá-li se k této době ještě doba jednoho roku, o kterou padělal obžalovaný vysvědčení Jana J-a, přeměniv datum 1. října 1925 na rok 1926, je na snadě, že ani připočtením tohoto roku, paděláním získaného, nebylo ještě dosaženo tříletého zaměstnání pomocnického, takže by objektivní možnost vzniku škody podle tohoto stavu věci vlastně byla vyloučena a tím i vyloučena skutková podstata zločinu podle §§ 197, 199 d) tr. zák., po případě i § 8 tr. zák. — a že by byla možná jen kvalifikace činu podle § 320 f) tr. zák. Zdali jsou tu veškeré tyto skutkové předpoklady, jest ovšem věcí posuzování soudu prvního státního soudu, jehož úkolem bude, by si na základě spisů správních a po náležitém vyšetření věci zjednal podklad, zda skutečně tu přichází v úvahu tříletá doba pomocnického zaměstnání podle § 14 čís. 2 živn. ř., a dále, zda skutečně podle doby dosavadního celkového zaměstnání pomocnického obžalovaný ani připočtením onoho paděláním získaného roku nedosáhl zákonem předepsané podmínky k opovědi živnosti malířské a lakýrnické. Nelze posléze ponechat stranou, že po případě ohledně přestupku § 320 f) tr. zák. bude třeba zjistiti, zda nenastalo promlčení podle §§ 531 a 532 tr. zák., uváží-li se, že trestný čin byl spáchán patrně 24. dubna 1928, když obžalovaný, opověděv provozování živnosti, použil padělané listiny, a že jeho zodpovědný výslech byl zařízen teprve dne 10. ledna 1929, tedy dlouho po uplynutí tříměsíční doby promlčecí pro tento přestupek v úvahu přicházející.

Čís. 3743.

Místem činu (§ 51 tr. ř.) při podvodu jest místo, kde nastalo uvedení v omyl, jímž jest čin dokonán.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1930, Nd I 30/30.)